

senere Lejlighed og da optage samtlige Bestemmelser om Kirkegaardene, deres Benyttelse og Vedligeholdelse m. m. til Behandling i et særskilt Lovforslag.

I § 9 indeholdes Regler om Adgangen til at benytte Sognets Kirkebetjente eller andre i deres Sted ved anden Brug af Kirkerne eller Kirkegaardene end til den almindelige Gudstjeneste paa Søn- og Helligdage og til kirkelige Handlingers Udførelse for Sognemenighedens Medlemmer. De tilsvarende Regler findes i §§ 8 og 10 af Loven af 1872. Den Adskillelse, som Loven af 1872 gør mellem Kirkebetjentenes Stilling overfor ekstraordinære Gudstjenester m. v. for Sognemenighedens egne Medlemmer og for Sognebaandsløserne, har man anset for at være tilstrækkelig klart udtrykt i den enkelte Paragraf, hvori Bestemmelserne nu ere samlede. Forpligtelse have Kirkebetjentene kun overfor Sognemenighedens egne Medlemmer, men da ogsaa i videste Omfang, saaledes at de aldrig kunne vægre sig, naar deres Tjeneste ønskes af disse. Paa den anden Side er det lige saalidt gjort Sognemenighedens Medlemmer som Sognebaandsløserne eller Medlemmer af en Valgmenighed, hvor disse kunne benytte Kirken, til Pligt at henvende sig til Sognets Kirkebetjente ved ekstraordinære Lejligheder, idet man har ment, at ogsaa her Mindretallets frie Valg bør kunne gøre sig gældende. I Paragraffens 2det og 6te Stykke har man taget de fornødne Forbehold med Hensyn til Kirkebetjentenes pekuniære Rettigheder. I Paragraffens 5te Stykke er det overladt til den Præst, der forestaar Gudstjenesten eller forretter den kirkelige Handling, paa eget Ansvar at vælge den Mand, der skal fungere i de ved Kirken ansatte Kirkebetjentes Sted. Saaledes som Bestemmelserne herom i Loven af 1872 ere blevne anvendte i Praksis, er Sognebaandsløseres Valg af Kirkebetjent i Henhold til Lovens § 10 indskrænket til at maatte ske blandt andre af Folkekirkens Kirkebetjente, som maatte være villige til at fungere, og som de paagældende Præster samtykke i at lade fungere, medens Sognepræsten selv ved ekstraordinære Gudstjenester paa eget Ansvar kan antage en anden dertil skikket Mand til at lede Kirkesangen saavel som til at læse i Kordøren, jfr. Ministeriets Skrivelser af 13de Marts 1873 og 1ste Juni 1886. Denne Adskillelse synes der ikke at være nogen Grund til at fastholde, naar, som foreslaaet, Valget af Kirkebetjenten

altid lægges i Haanden paa den Præst, der har Ansvaret.

I § 10 har man ment at burde paalægge Sognets Kirkebetjent Forpligtelse til i alle Tilfælde efter forud gennem Stedets Præst meddelt Underretning at drage Om-sorg for, at alt, hvad der er fornødent til kirkelige Handlingers Udførelse ved fremmed Præst, er i Orden, altsaa ogsaa, naar det er Sognebaandsløserne eller Valgmenighedsmedlemmer, der skulle have kirkelige Handlinger udførte i Kirken.

§ 11 lægger Ansvaret for, at alt fore-gaar sømmelig og med Orden, udeluk-kende paa den Præst, til hvis Afbenyttelse Kirken er overladt, ogsaa i de Tilfælde, hvor det er Stedets Præst, der paa eget Initiativ har overladt ham Kirken.

I § 12 er foretaget en Redaktionsændring, som formentlig ikke trænger til nogen Forklaring.

At et Regulativ som det i § 13, 1ste Stykke, omhandlede udfærdiges af Menighedsraadet og stadfæstes af Overtilsynet, vil formentlig findes naturligt. I Loven af 1872 er det overladt til Kirkeværgerne og Kirkeinspektionen at fastsætte Betalingen for hver enkelt Gang, saaledes at der, naar den findes ubillig ansat, kan appelleres til Stiftsovrigheden. Om der ved det samme Regulativ kunde gives Regler for Kirkens Udsmykning ved særlige Lejligheder samt om Ansvar for, hvad Skade Kirken og dens Inventar herved maatte tage, saavel som om Adgang til at medtage Faner eller til at bruge anden Musik end Orgelspil i Kirken og paa Kirkegaarden, vilde dette sikkert ogsaa kunne blive en meget heldig Foranstaltning, der var egnet til at fjerne megen Tilfældighed og Vilkaarlighed, som nu hersker paa dette Omraade. Angaaende Benyttelse af Faner og ekstraordinær Musik ved Begravelser har Ministeriet i et Cirkulære til Biskopperne af 27de August 1891 udtalt, at det følger af Præstens i Lovgivningen, jfr. Loven om Brugen af Kirkerne af 25de Marts 1872 § 11, udtrykkelig anerkendte Ansvar for, at de kirkelige Handlinger i Kirken og paa Kirkegaarden udføres med Sømmelighed og Orden, at hverken Faner eller ekstraordinær Musik maa kunne benyttes ved Begravelser uden forud indhentet Til-ladelse fra Præsten. Det har imidlertid i Praksis vist sig, at Præsterne ofte ere i